

Arrest

nr. 302 072 van 22 februari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 25 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 april 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2023 met referthenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDENHOVE *loco* advocaat J. DE LIEN en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 april 2022 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit met het oog op de gezinshereniging met haar Nederlandse schoonzoon, de heer L.C.J.I.

Op 10 oktober 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) inzake deze aanvraag tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 18 oktober 2022 dient de verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van haar Nederlandse schoonzoon, de heer L.C.J.I.

Op 18 april 2023 beslist de gemachtigde inzake de aanvraag van 18 oktober 2022 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 26 april 2023 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht.

Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.10.2022 werd ingediend door:

Naam: S. (...)

Voorna(a)m(en): L. (...)

Nationaliteit: Oekraïne

Geboortedatum: (...).1949

Geboorteplaats: K. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

*Betrokkene vroeg op 12.40.2022 gezinshereniging aan met haar Nederlandse schoonzoon, L. C. J. I. (...)
(RR: xxx), in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.*

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)’

Als ascendent dient betrokkene aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- *internationaal reispaspoort Oekraïne (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 23.09.2020, waaruit blijkt dat ze Schengen inreisde via Nederland op 05.01.2022*
- *kadastraal attest n° 290333142 dd. 17.12.2021 waaruit blijkt dat er op datum van het attest geen hypotheek of onroerende goederen geregistreerd stonden op naam van betrokkene; bijhorende affidavit/beëdigde vertaling en andere bijhorende stukken (uittreksel eigendomsregister,*
- *inkomenscertificaat n°2170 6281 0911 4102 dd. 10.12.2021 waaruit blijkt dat betrokkene minstens in de periode januari - november 2021 maandelijks een ouderdomspensioen ontving; attest N°1950/III/21-22-51-02-08 dd. 13.12.2021 Appendix 15 waaruit moet blijken dat er voor de periode van 01.01.2021 tot 30.09.2021 en bijhorende verklaring op eer dd. 13.12.2021.*
- *verklaring op eer dd. 17.12.2021 waarin betrokkene verklaart dat ze op datum van de verklaring ongehuwd is.*
- *bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan de referentiepersoon dd. 15.07.2021, 15.08.2021, 15.09.2021, 19.10.2021, 17.11.2021 en 20.12.2021*
- *loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode september tot en met november 2022 en bijhorende werkgeversverklaring*
- *attest OCMW Ravels dd. 15.12.2022 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen financiële steun ontvingen*

Op basis van de voorgelegde documenten werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene in het verleden effectief ten laste was van de referentiepersoon. Immers, uit de voorgelegde documenten (zie inkomenscertificaat n°2170 6281 0911 4102 dd. 10.12.2021) blijkt dat betrokkene een pensioen ontving. Er werden weliswaar maandelijks storting van € 300 voorgelegd vanwege de referentiepersoon aan betrokkene, en dit voor de periode juli - december 2021. Echter, deze storting zijn eerder beperkt, en

blijken - gelet op de algemene levensstandaard in Oekraïne - onvoldoende te zijn om te voorzien in haar basislevensonderhoud (woonlasten, nutsvoorzieningen, dagelijkse kosten, eventuele medische kosten,...). Er werd een attest N°1950/III/21-22-51-02-08 dd. 13.12.2021 Appendix 15 voorgelegd waaruit blijkt dat er voor de periode van 01.01.2021 tot 30.09.2021 geen informatie beschikbaar is over betrokkene haar persoonlijke inkomen in de registers op datum van 13.12.2021 en bijhorende verklaring op eer dd. 13.12.2021. De verklaring op eer wordt niet gestaafd door objectieve bewijsstukken: in het attest dd. 13.12.2021 staat enkel dat er geen informatie beschikbaar is, bovendien kan niet blijken dat betrokkene voor 01.01.2021 een vermogen zou hebben bij elkaar gespaard voor haar oude dag. Er wordt niet veel verduidelijkt rond het belastings- en pensioenstelsel in Oekraïne. Hoe dan ook kan er gelet op het pensioen en de voorgelegde stortingen die onvoldoende blijken te zijn om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn om in het levensonderhoud te voorzien, logischerwijze van uitgegaan worden dat betrokkene kon beschikken over overige bronnen van persoonlijke inkomsten. Met betrekking tot het voorgelegde kadastrale attest dd. 17.12.2021 dient opgemerkt te worden dat dit werd afgeleverd net voor het vertrek van betrokkene uit Oekraïne. Het valt dan ook niet uit te sluiten dat ze wel degelijk een eigendom had dat verkocht werd met het oog op haar vertrek uit Oekraïne en haar voorziene vestiging in België.

Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens werd de effectieve afhankelijkheidsband tussen betrokkene en de referentiepersoon, en dit voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, niet afdoende aangetoond.

Het gegeven dat betrokkene op 12.04.2022 op het adres van de referentiepersoon in België gedomicilieerd werd, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie in het verleden niet afdoende werd aangetoond, voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder werd op 7 juni 2023 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

Er werd geen nota met opmerkingen ingediend, maar wel een administratief dossier.

2.2. De verzoekster heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“Verzoekster meent dat gedaagde geen rekening houdt met een deel van de aangevoerde stukken, de brief van de raadsman en daarin ontwikkelde redenering.

Verzoekster stelt dat de motivering in zijn geheel behept is met onjuistheden en kennelijk onredelijke overwegingen. Zij zal hiervan een analyse voortbrengen.

Tenslotte zal verzoekster aantonen dat gedaagde art. 40bis schendt door extreme voorwaarden te stellen en het de facto onmogelijk te maken voor verzoekster om een succesvolle aanvraag in te dienen.

1. Geen rekening gehouden met bepaalde stukken

1.1 Brief van de raadsman

Uit de inventaris die bestreden beslissing vermeldt blijkt al in ieder geval duidelijk dat er geen rekening werd gehouden met de brief van de raadsman welke werd verstuurd aan de gemeente Ravels per email op 16.01.2023 (Stuk2). Hierin werd uitdrukkelijk gevraagd om zowel de brief als stukken in hun geheel over te maken aan de DVZ.

Gedaagde negeert de brief daar deze niet wordt vermeld in de bestreden beslissing. Los van de uitdrukkelijke vermelding ervan, gaat men duidelijk ook niet in op de inhoud ervan.

Zo gaat men helemaal niet in op het feit dat verzoekster zich in een benarde situatie bevond na het overlijden van haar partner en slechts tijdelijk kon verblijven bij haar schoonzus. Bijkomend en niet in het minst negeert men in zijn geheel de cijfers welke worden weergegeven en komt men in de bestreden beslissing niet verder dan te stellen dat niet aangetoond werd dat verzoekster niet ten laste was van de referentiepersoon.

1.2 Afdruk webpagina inzake de leefkost in Oekraïne

De bestreden beslissing vermeldt nergens dat met dit stuk rekening werd gehouden.

De bestreden beslissing stelt wel in de bestreden beslissing:

“Er werden weliswaar maandelijkse stortingen van € 300 voorgelegd vanwege de referentiepersoon aan betrokkene, en dit voor de periode juli - december 2021. Echter, deze stortingen zijn eerder beperkt, en blijken - gelet op de algemene levensstandaard in Oekraïne - onvoldoende te zijn om te voorzien in haar basislevensonderhoud (woonlasten, nutsvoorzieningen, dagelijkse kosten, eventuele medische kosten,...).”

...

“Hoe dan ook kan er gelet op het pensioen en de voorgelegde stortingen die onvoldoende blijken te zijn om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn om in het levensonderhoud te voorzien, logischerwijze van uitgegaan worden dat betrokkene kon beschikken over overige bronnen van persoonlijke inkomsten.”

Dat nochtans de raadsman van verzoekster duidelijk het volgende had gesteld:

Wat haar eigen inkomen betreft brengt verzoekster voor attest van de pensioendiensten voor alsmede van de Oekraïense belastingdienst. Het gaat voor 2020 om 24871,56 UAH en voor 2021 om een totaal van 28596 UAH oftewel 796 euro voor 11 maanden aan huidige wisselkoers wat neerkomt op 72,36 euro per maand en dit terwijl het gemiddelde maandloon in Oekraïne het tienvoudige is (Stuk 3, 4 en 8).

De regelmatige stortingen van 300 euro per maand terwijl ze bij haar schoonzus verbleef waren dan ook noodzakelijk en in principe voldoende om in haar eigen levensonderhoud te voorzien.

Dat verzoekster verwijst naar volgende website om de leefkost in rekening te brengen:

https://www.numbeo.com/cost-of-living/country_result.jsp?country=Ukraine

Dat volgens deze website de leefkost 343 euro bedraagt. De combinatie van verzoekster haar pensioen en de bedragen die haar dochter en schoonzoon overmaakten vulden haar pensioen dan perfect aan om tot een redelijk bedrag te komen. Dat een screenshot wordt toegevoegd (Stuk 5).

Dat de genoemde attest (Stuk 3 en 4) ook uitdrukkelijk vermeld dat haar dochter haar financiële sponsor is. Dat verzoekster geconfronteerd wordt met een oorlog en dus beperkt is in haar mogelijkheden om één en ander te documenteren. Dat bovenstaande documentatie aantoont dat verzoekster nauwelijks over inkomen beschikt, geen onroerende goederen bezit en ook roerende goederen. Dat er regelmatige bedragen werden overschreven die overeenkomen met de levensstandaard voor een alleenstaand persoon.

Dat zeer duidelijk werd aangetoond dat de leefkost voor een alleenstaande 343 euro was en dat verzoekster in totaal een bedrag ter beschikking had van 372.4 euro. Dat gedaagde onbegrijpelijk het tegengestelde stelt zonder enige bronvermelding laat staan cijfer. Dat zij dit dan ook gewoonweg verzint.

Wat er ook van zij gedaagde, houdt zeer duidelijk geen rekening met stuk inzake de leefkost in Oekraïne.

1.3 Bewijs geldstorting

Gedaagde stelt in de bestreden beslissing dat er rekening werd gehouden met geldstorting van de referentiepersoon aan de referentiepersoon dd. 15.07.2021, 15.08.2021, 15.09.2021, 19.10.2021, 17.11.2021 en 20.12.2021.

Verzoekster heeft nochtans veel meer geldstorting voorgelegd meer bepaald overschrijvingen als volgt:

- 1. Op 16 september 2020 300 euro*
- 2. Op 6 oktober 2020 300 euro*
- 3. Op 25 november 2020 300 euro*
- 4. Op 21 december 2020 200 euro*
- 5. Op 25 januari 2021 200 euro*
- 6. Op 24 februari 2021 200 euro*
- 7. Op 29 maart 2021 300 euro*
- 8. Op 24 april 2021 300 euro*
- 9. Op 24 mei 2021 300 euro*
- 10. Op 25 juni 2021 500 euro*
- 11. Op 15 juli 2021 300 euro*
- 12. Op 15 augustus 2021 300 euro*
- 13. Op 15 september 2021 300 euro*
- 14. Op 19 oktober 2021 300 euro*
- 15. Op 17 november 2021 300 euro*
- 16. Op 20 december 2021 300 euro*

Dat gedaagde ook hier dus geen rekening houdt met bepaalde stukken hetgeen nochtans relevant is.

Dat zij motiveert als volgt:

“Er werden weliswaar maandelijkse storting van € 300 voorgelegd vanwege de referentiepersoon aan betrokkene, en dit voor de periode juli - december 2021. Echter, deze storting zijn eerder beperkt, ...”

Dat gedaagde dus eenvoudigweg negeert dat zij reeds van september 2020 door de referentiepersoon werd onderhouden.

Dat zulks nochtans een relevant gegeven is bij de beoordeling van het ten laste zijn zie verder onder punt 3 van huidig middel.

1.4 Bewijs inkomen 2020

Gedaagde houdt eveneens geen rekening met attest n° 1148 21-22-08-02-08 dd. 02.07.2021 waaruit het inkomen blijkt van 2021 (tot en met juni) en 2020.

Dat hieruit blijkt dat verzoekster ook in deze jaren een minimaal pensioen ontving.

Dit attest wordt straal genegeerd in de bestreden beslissing, hoewel duidelijk vermeld in de begeleidende brief van de raadsman van verzoekster

1.5 Conclusie

Gedaagde houdt duidelijk geen rekening met minstens vier zeer belangrijke stukken die haar persoonlijke situatie verduidelijken.

Het negeren van bepaalde stukken maakt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is wanneer deze stukken relevant en pertinent zijn ter beoordeling van de aanvraag wat hier zeker het geval is.

2. Kennelijk onredelijke en onjuiste motivering

Los van het feit dat er geen rekening werd gehouden met de bepaalde stukken is verzoekster van oordeel dat gedaagde de bestreden beslissing kennelijk onredelijk en onjuist motiveert

Dat verzoekster verwijst naar de mededelingen van de Europese Commissie inzake richtlijn 2004/38.

2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen.

Dat de bestreden beslissing het volgende stelt:

Op basis van de voorgelegde documenten werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene in het verleden effectief ten laste was van de referentiepersoon. Immers, uit de voorgelegde documenten (zie inkomenscertificaat n°2170 6281 0911 4102 dd. 10.12.2021) blijkt dat betrokkene een pensioen ontving. Er werden weliswaar maandelijkse stortingen van € 300 voorgelegd vanwege de referentiepersoon aan betrokkene, en dit voor de periode juli - december 2021. Echter, deze stortingen zijn eerder beperkt, en blijken - gelet op de algemene levensstandaard in Oekraïne - onvoldoende te zijn om te voorzien in haar basislevensonderhoud (woonlasten, nutsvoorzieningen, dagelijkse kosten, eventuele medische kosten, ...). Er werd een attest N°1950/III/21-22-51-02-08 dd. 13.12.2021 Appendix 15 voorgelegd waaruit blijkt dat er voor de periode van 01.01.2021 tot 30.09.2021 geen informatie beschikbaar is over betrokkene haar persoonlijke inkomen in de registers op datum van 13.12.2021 en bijhorende verklaring op eer dd. 13.12.2021. De verklaring op eer wordt niet gestaafd door objectieve bewijsstukken; in het attest dd. 13.12.2021 staat enkel dat er geen informatie beschikbaar is, bovendien kan niet blijken dat betrokkene

voor 01.01.2021 een vermogen zou hebben bij elkaar gespaard voor haar oude dag. Er wordt niet veel verduidelijkt rond het belastings- en pensioenstelsel in Oekraïne. Hoe dan ook kan er gelet op het pensioen en de voorgelegde stortingen die onvoldoende blijken te zijn om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn om in het levensonderhoud te voorzien, logischerwijze van uitgegaan worden dat betrokkene kon beschikken over overige bronnen van persoonlijke inkomsten. Met betrekking tot het voorgelegde kadastrale attest dd. 17.12.2021 dient opgemerkt te worden dat dit werd afgeleverd net voor het vertrek van betrokkene uit Oekraïne. Het valt dan ook niet uit te sluiten dat ze wel degelijk een eigendom had dat verkocht werd met het oog op haar vertrek uit Oekraïne en haar voorziene vestiging in België.

Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens werd de effectieve afhankelijkheidsband tussen betrokkene en de referentiepersoon, en dit voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, niet afdoende aangetoond.

Dat de Commissie in haar mededeling duidelijk stelt dat geval per geval dient te worden beoordeeld rekening houdende met de financiële situatie en sociale situatie.

Deze situatie heeft haar raadsman per brief verduidelijkt als volgt:

Wat betreft het bezit van onroerende goederen kan verzoekster stellen dat ze nooit eigenaar is geweest van een onroerend eigendom. Zij woonde samen met een partner die na veertig jaar is te komen overlijden. Naar aanleiding van dit overlijden diende zij de woning te verlaten en kon zij tijdelijk bij haar schoonzus terecht in een voorstad van Cherson namelijk Pryozerne.

Het is geweten dat de stad Cherson en ook haar voorsteden het voorwerp hebben uitgemaakt van zware bombardementen en artillerievuur ingevolge het oorlogsgeweld dat er thans heerst. Niettemin brengt verzoekster voor een bewijs dat ze geen onroerende goederen heeft bezit (Stuk 3, 4 en 8)

Wat haar eigen inkomen betreft brengt verzoekster voor attest van de pensioendiensten voor alsmede van de Oekraïense belastingdienst. Het gaat voor 2020 om 24871,56 UAH en voor 2021 om een totaal van 28596 UAH oftewel 796 euro voor 11 maanden aan huidige wisselkoers wat neerkomt op 72,36 euro per maand en dit terwijl het gemiddelde maandloon in Oekraïne het tienvoudige is (Stuk 3, 4 en 8).

De regelmatige stortingen van 300 euro per maand terwijl ze bij haar schoonzus verbleef waren dan ook noodzakelijk en in principe voldoende om in haar eigen levensonderhoud te voorzien.

Dat verzoekster verwijst naar volgende website om de leefkost in rekening te brengen:
https://www.numbeo.com/cost-of-living/country_result.jsp?country=Ukraine

Dat volgens deze website de leefkost 343 euro bedraagt. De combinatie van verzoekster haar pensioen en de bedragen die haar dochter en schoonzoon overmaakten vulden haar pensioen dan perfect aan om tot een redelijk bedrag te komen. Dat een screenshot wordt toegevoegd (Stuk 5).

Dat de genoemde attest (Stuk 3 en 4) ook uitdrukkelijk vermeld dat haar dochter haar financiële sponsor is. Dat verzoekster geconfronteerd wordt met een oorlog en dus beperkt is in haar mogelijkheden om één en ander te documenteren. Dat bovenstaande documentatie aantoont dat verzoekster nauwelijks over inkomen beschikt, geen onroerende goederen bezit en ook roerende goederen. Dat er regelmatige bedragen werden overschreven die overeenkomen met de levensstandaard voor een alleenstaand persoon.

Gezien het in het merendeel gaat om negatief bewijs verwijst verzoekster naar art. 8.6 van NBW. Het is in deze zeer waarschijnlijk dat zij effectief niet beschikt over meer bestaansmiddelen dan zij aangeeft.

Verzoekster zal nu deel per deel van de motivering van de bestreden beslissing analyseren om aan te tonen dat men kennelijk onredelijk en onjuist motiveert.

Er werden weliswaar maandelijkse stortingen van € 300 voorgelegd vanwege de referentiepersoon aan betrokkene, en dit voor de periode juli - december 2021. Echter, deze stortingen zijn eerder beperkt, en blijken - gelet op de algemene levensstandaard in Oekraïne - onvoldoende te zijn om te voorzien in haar basislevensonderhoud (woonlasten, nutsvoorzieningen, dagelijkse kosten, eventuele medische kosten,...).

Los van het feit dat er meer stukken werden aangeleverd stelt verzoekster vast dat zij een stuk heeft voorgebracht omtrent de levensstandaard in Oekraïne waaruit blijkt dat 343 euro voldoende zou zijn. Dit strookt niet met wat hetgeen in de motivering van de bestreden beslissing staat. Evenwel stelt gedaagde nergens wat de algemene levensstandaard dan zou zijn en uit welke gegevens dit zou blijken. Verder lijkt gedaagde er aan voorbij te gaan dat verzoekster samenwoonde met haar schoonzus zodat aan de uitgave kant geen rekening wordt gehouden met een verminderde kost.

De motivering is derhalve niet afdoende daar er geen rekening werd gehouden met de door verzoekster aangebrachte stukken inzake levensstandaard.

De motivering vervolgt:

Er werd een attest N°1950/III/21-22-51-02-08 dd. 13.12.2021 Appendix 15 voorgelegd waaruit blijkt dat er voor de periode van 01.01.2021 tot 30.09.2021 geen informatie beschikbaar is over betrokkene haar persoonlijke inkomen in de registers op datum van 13.12.2021 en bijhorende verklaring op eer dd. 13.12.2021. De verklaring op eer wordt niet gestaafd door objectieve bewijsstukken.

Opnieuw gaat gedaagde voorbij aan andere ingeleverde stukken zoals reeds vermeld. In het attest wordt vermeld welke inkomens werden genoteerd door Oekraïense belastingdienst en geattesteerd. De bewering al zou het hier gaan om een verklaring op eer zonder meer is simpelweg niet juist. Verzoekster verklaarde eenvoudigweg geen andere inkomsten dan degene te hebben zoals vermeld in het attest van de belastingdienst. Er zijn dus wel degelijk objectieve stukken gevoegd met apostille en vertaling. Gedaagde maakt duidelijk gewoon een selectieve lezing.

Dat verzoekster niet anders kan concluderen dan dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt eenvoudigweg onjuist is.

De motivering vervolgt:

“...bovendien kan niet blijken dat betrokkene voor 01.01.2021 een vermogen zou hebben bij elkaar gespaard voor haar oude dag.

Verzoekster stelt vast dat dit gaat om een blote bewering die door niets gestaafd is. Wanneer gedaagde alle stukken van het dossier in acht genomen zou hebben zou zij merken dat de betalingen aan verzoekster reeds begonnen in 2020 bijna anderhalf jaar voor haar komst in het Rijk. Ook de pensioenbedragen die zij ontving zijn niet van aard dat zij een vermogen zou hebben kunnen opbouwen.

Dat verzoekster van mening is dat gedaagde met motivering aantoont in een tunnelvisie te zitten die haar dwingt het dossier te moeten afwijzen op elke mogelijke grond. Er is geen enkele logische verklaring om dergelijke motivering te hanteren. Niets wijst op een vermogen nog op de mogelijkheid om een vermogen op te bouwen. Gedaagde had net zo goed kunnen formuleren dat verzoekster niet aantoont de loterij te hebben gewonnen. Verzoekster laakt deze houding van gedaagde die wanneer ze zonder gegronde redenen zit om het dossier af te wijzen, eenvoudigweg zaken begint te verzinnen om het dossier aan te dikken.

De facto maakt gedaagde het aan verzoekster onmogelijk om een aanvraag in te dienen door dergelijke stukken te vragen. Zij zou dan moeten bewijzen geen onroerend goed te hebben bezit en bijkomend dat zij niet over spaargeld beschikt hetgeen werkelijk niet mogelijk is.

Deze motivering is zeer duidelijk kennelijk onredelijk.

De motivering vermeldt vervolgens het volgende:

Hoe dan ook kan er gelet op het pensioen en de voorgelegde stortingen die onvoldoende blijken te zijn om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn om in het levensonderhoud te voorzien, logischerwijze van uitgegaan worden dat betrokkene kon beschikken over overige bronnen van persoonlijke inkomsten.

Gedaagde gaat hier voorbij aan de door de raadsman voorziene stukken en toelichting dat zij met haar pensioen en het overgemaakte geld voldoende had om in haar basisbehoeften te voldoen. Deze toelichting en stukken worden genegeerd zoals al eerder vermeld.

Tenslotte vermeld de motivering nog het volgende:

Met betrekking tot het voorgelegde kadastrale attest dd. 17.12.2021 dient opgemerkt te worden dat dit werd afgeleverd net voor het vertrek van betrokkene uit Oekraïne. Het valt dan ook niet uit te sluiten dat ze wel degelijk een eigendom had dat verkocht werd met het oog op haar vertrek uit Oekraïne en haar voorziene vestiging in België.

Dat dit stuk werd afgeleverd vlak voor vertrek is vrij logisch gezien verzoekster effectief de intentie had om zich in het Rijk te vestigen daar de situatie van samenwonen met haar schoonzus moeilijk geworden was. De idee dat verzoekster nog snel voor haar vertrek een woning zou hebben verkocht is puur hypothetisch en slaagt werkelijk nergens op. Indien dit zou geweest zijn dan had zij toch niet met de schoonzus gaan wonen en dan was het overmaken van gelden gedurende 16 maanden moeilijk te begrijpen. Overigens kan verzoekster opnieuw niet anders dan vaststellen dat dat men het onmogelijke vraagt te bewijzen. Zij zou dan moeten aantonen nooit over een woning te hebben beschikt hetgeen opnieuw een negatief bewijs zou moeten zijn.

De motivering is dan ook opnieuw kennelijk onredelijk te noemen.

3. Onmogelijk maken van het indienen van een succesvolle aanvraag

Verzoekster wenst in deze te verwijzen naar het arrest Reyes C- 423/12 van het Hof van Justitie dd. 16.01.2014.

In de overwegingen 23, 24 en 26 wordt het volgende vermeldt:

23. Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24. Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.

26. Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen.

Verzoekster stelt vast uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat gedaagde bepaalde stukken vraagt die quasi onmogelijk te bekomen zijn. Zo wordt gevraagd naar een bewijs dat zij geen vermogen heeft bij elkaar gespaard, stukken waaruit blijkt dat zij geen woning heeft gehad in het verleden die zij verkocht zou hebben, etc... .

Verzoekster meent dat gedaagde kennelijk onredelijke voorwaarden stelt die het haar praktisch onmogelijk maken om succesvol een aanvraag in te dienen terwijl hetzelfde arrest Reyes zelfs stelt dat het langdurig overmaken van geld in principe op zich voldoende kan zijn zonder dat daarbij bijkomende stukken worden voorzien.

Dat verzoekster in deze ook verwijst naar de conclusies van de Advocaat generaal in de zaak Reyes:

59.

In het zeer specifieke geval van Reyes, en hoewel het uiteraard aan de verwijzende rechterlijke instantie staat om in fine over haar verzoek uitspraak te doen, wil ik eraan herinneren dat haar verwantschap met een burger van de Unie niet in twijfel is getrokken. Evenmin is in de loop van de onderhavige procedure gesuggereerd dat het verzoek van Reyes in feite bedrieglijk zou zijn. Dat Hansen en haar echtgenoot regelmatig materiële steun hebben verstrekt, staat vast. Reyes heeft bovendien aangevoerd dat zij

volgens de Filipijnse bijstandsregeling geen steun kon ontvangen en heeft tevens cijfers voorgelegd – die tot nog toe niet zijn betwist – aangaande de algemene situatie van de Filipijnse arbeidsmarkt en de aanhoudende werkloosheid in de activiteitensector waarvoor Reyes is opgeleid.

60.

Ik schaar mij derhalve volledig achter de door de advocaat van Reyes ter terechtzitting voor het Hof geformuleerde vraag welke verdere bewijzen verzoekster in het hoofdgeding had kunnen overleggen opdat haar verzoek zou worden ingewilligd, en herinner eraan, zoals richtlijn 2004/38 doet (40), dat de nationale autoriteiten ervoor moeten zorgen dat de grondrechten worden geëerbiedigd en dat de waardigheid van de familieleden van de burgers van de Unie wordt beschermd wanneer zij hun verblijfsaanvragen onderzoeken.

61.

Uit een en ander volgt aldus dat als ten laste in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 wordt beschouwd ieder familielid dat om welke reden ook in zijn land van herkomst niet in staat is zelf in zijn basisbehoeften te voorzien en zich in werkelijkheid in een dusdanige situatie van afhankelijkheid bevindt dat de door de burger van de Unie verleende materiële ondersteuning noodzakelijk is om in zijn levensonderhoud te voorzien. Deze situatie moet werkelijk bestaan en kan met alle middelen worden bewezen. De aanvrager kan aldus aan de autoriteiten van de gastlidstaat zowel subjectieve elementen verstrekken die verband houden met zijn eigen financiële en sociale situatie, als elk ander relevant element aan de hand waarvan op een voor die autoriteiten bruikbare wijze de objectieve context van het verzoek wordt verduidelijkt. In elk geval moeten de autoriteiten van de gastlidstaat ervoor zorgen dat de nuttige werking van de door richtlijn 2004/38 indirect aan de leden van het kerngezin verleende rechten wordt verzekerd en dat de toegang tot het grondgebied van de Unie niet met name door aan de aanvragers een te zware bewijslast op te leggen uiterst moeilijk wordt gemaakt.

Verzoekster is van mening dat gedaagde dus veel te ver gaat in de vereiste bewijslast. Ze herhaalt dat zij duiding heeft gegeven bij haar sociale situatie namelijk dat ze na het overlijden van haar partner bij haar schoonzus ging wonen en bij haar economische situatie die precair namelijk dat ze niet in haar basisbehoeften kon voorzien.

De gegevens inzake de sociale situatie worden door gedaagde niet betwist en de cijfergegevens met betrekking tot de financiële situatie worden eenvoudig onjuist beoordeeld. Verder stelt gedaagde een bewijslast voorop die zeer duidelijk in dit dossier extreem buitensporig te noemen is. Men vraagt nog net niet het bewijs te leveren dat verzoekster de loterij niet gewonnen heeft.

In die zin meent verzoekster dat gedaagde art. 40bis heeft geschonden doordat zij kennelijk wel degelijk bewezen heeft ten laste te zijn van de referentiepersoon maar gedaagde buitensporig en onmogelijk te bekomen bewijs inzake haar financiële situatie.”

3.2. Beoordeling

3.2.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat de genomen beslissing wordt gedragen door rechtens aanvaardbare motieven die kunnen blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit de stukken van het dossier. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 8 december 2022, nr. 255.212). De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen. De *in casu* relevante bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. (...)

§ 2.

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(...)

§ 3 (...)

§ 4 (...)

Het is niet betwist dat de verzoekster op 18 oktober 2022 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie met het oog op de gezinshereniging met haar Nederlandse schoonzoon, de heer L.C.J.I., zoals voorzien in artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Een lezing van de bestreden beslissing leert dat de voornoemde aanvraag wordt geweigerd omdat er niet is voldaan aan de voorwaarde van het “*ten laste*” zijn, zoals bedoeld in artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet diende de verzoekster inderdaad aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, dit is haar Nederlandse schoonzoon. Het wordt in dit kader niet betwist dat deze voorwaarde inhoudt dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekster en haar schoonzoon van in het land van herkomst, namelijk Oekraïne. Om vast te stellen of een persoon ten laste is van een familielid dient te worden geverifieerd of deze persoon in het land van herkomst of in de lidstaat van oorsprong de materiële ondersteuning van dit familielid nodig heeft omdat hij/zij er niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (*cf.* HvJ 16 januari 2014, Flora May Reyes t. Zweden, nr. C-423/12, §§20-22; HvJ 9 januari 2007, Yunying Jia t. Migrationsverket, nr. C-1/05, §§35-37). Er moet dus aangetoond worden dat er voorafgaand aan de aanvraag en in het land van herkomst of verblijf een situatie van afhankelijkheid van de referentiepersoon bestond, die redelijkerwijs kan geconcretiseerd worden door bewijzen van materiële/financiële ondersteuning enerzijds, al dan niet gecombineerd met een bewijs van een gebrek aan voldoende bestaansmiddelen/onvermogenheid.

3.2.2. De verzoekster betoogt in essentie dat niet met alle door haar voorgelegde stukken rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

In eerste instantie betoogt de verzoekster dat geen rekening werd gehouden met het schrijven van haar raadsman van 16 januari 2023 dat aan de gemeente Ravels werd voorgelegd in het kader van de voorliggende aanvraag. De verzoekster stelt dat, los van het gegeven dat niet op uitdrukkelijke wijze wordt verwezen naar dit schrijven van haar raadsman van 16 januari 2023, ook niet wordt ingegaan op de inhoud van deze brief. De verzoekster benadrukt dat niet wordt ingegaan op het gegeven dat in de brief wordt vermeld dat zij zich in een benarde situatie bevond na het overlijden van haar partner en dat zij slechts tijdelijk bij haar schoonzoon kon verblijven. De verzoekster geeft tevens aan dat er ook niet wordt ingegaan op de cijfergegevens die in deze brief worden vermeld.

Zo voert de verzoekster in tweede instantie aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de afdruk van de webpagina die de leefkosten in Oekraïne weergeeft en die zij bij haar aanvraag gezinshereniging had voorgelegd.

In derde instantie merkt de verzoekster op dat geen rekening werd gehouden met alle door haar voorgelegde geldstortingen. Zij betoogt dat er in de bestreden beslissing slechts een aantal geldstortingen zijn opgesomd, terwijl zij bewijzen van veel meer geldstortingen had voorgelegd, met name:

“1. Op 16 september 2020 300 euro

2. Op 6 oktober 2020 300 euro

3. Op 25 november 2020 300 euro

4. Op 21 december 2020 200 euro

5. Op 25 januari 2021 200 euro

6. Op 24 februari 2021 200 euro

7. Op 29 maart 2021 300 euro

8. Op 24 april 2021 300 euro

9. Op 24 mei 2021 300 euro

10. Op 25 juni 2021 500 euro

11. Op 15 juli 2021 300 euro
12. Op 15 augustus 2021 300 euro
13. Op 15 september 2021 300 euro
14. Op 19 oktober 2021 300 euro
15. Op 17 november 2021 300 euro
16. Op 20 december 2021 300 euro"

In een vierde onderdeel betoogt de verzoekster dat ook geen rekening werd gehouden met het attest met nummer 1148 21-22-08-02-08 van 2 juli 2021 waaruit haar inkomen voor het jaar 2020 en 2021 (tot en met juni) blijkt. Volgens de verzoekster blijkt uit dit attest dat zij ook in deze jaren een minimaal pensioen ontving en de verzoekster benadrukt dat in de begeleidende brief van haar raadsman uitdrukkelijk naar dit attest wordt verwezen.

3.2.3. De verzoekster kan worden gevolgd waar zij opmerkt dat het schrijven van haar raadsman van 16 januari 2023 aan de gemeente Ravels, de afdruk van de webpagina met een beschrijving van de kosten voor het levensonderhoud in Oekraïne ('*Cost of Living in Ukraine. Prices in Ukraine. Updated Jan 2023*') en het attest met nummer 1148 21-22-08-02-08 van 2 juli 2021 in de bestreden beslissing niet worden vermeld onder de opsomming van de door haar voorgelegde stukken.

Uit het administratief dossier blijkt nochtans dat de verzoekster in het kader van haar aanvraag van 18 oktober 2022 het begeleidend schrijven van haar raadsman van 16 januari 2023 aan de gemeente Ravels heeft voorgelegd, evenals de voormelde afdruk van de webpagina ('*Cost of Living in Ukraine. Prices in Ukraine. Updated Jan 2023*') en het attest met nummer 1148 21-22-08-02-08 van 2 juli 2021. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt niet dat deze stukken in rekening werden genomen bij de beoordeling van de wettelijke voorwaarde van het 'ten laste zijn' in het land van herkomst.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekster in het kader van haar aanvraag gezinshereniging van 18 oktober 2022 ook een aantal rekeninguittreksels heeft voorgelegd waarop onder meer de volgende, in fluo aangeduide, overschrijvingen aan de verzoekster worden vermeld:

- Op 16 september 2020 300 euro;
- Op 6 oktober 2020 430 euro;
- Op 25 november 2020 200 euro;
- Op 21 december 2020 200 euro;
- Op 25 januari 2021 220 euro;
- Op 24 februari 2021 200 euro;
- Op 29 maart 2021 300 euro;
- Op 22 april 2021 300 euro;
- Op 24 mei 2021 300 euro;
- Op 25 juni 2021 500 euro.

Ook deze rekeninguittreksels met de erin gemarkeerde overschrijvingen blijken niet betrokken te zijn geweest bij de beoordeling van het ten laste zijn, zoals hoger omschreven.

Het getuigt niet van een zorgvuldige feitengaring om te concluderen dat "(o)p basis van het geheel van de beschikbare gegevens werd de effectieve afhankelijkheidsband tussen betrokkene en de referentiepersoon, en dit voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, niet afdoende aangetoond." (eigen onderlijning). Immers werd hierboven vastgesteld dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing nagelaten heeft om de volgende relevante stukken, die door de verzoekster in het kader van haar aanvraag gezinshereniging van 18 oktober 2022 heeft voorgelegd ter staving van de door artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet vereiste afhankelijkheidsrelatie, in rekening te nemen: het schrijven van de raadsman van 16 januari 2023 aan de gemeente Ravels met concrete toelichting omtrent verzoeksters (financiële) situatie in Oekraïne, de afdruk van de webpagina waarop de kosten voor het levensonderhoud in Oekraïne ('*Cost of Living in Ukraine. Prices in Ukraine. Updated Jan 2023*') worden beschreven, het attest met nummer 1148 21-22-08-02-08 van 2 juli 2021 en de rekeninguittreksels met verscheidene overschrijvingen van geldsommen in de periode september 2020 - juni 2021.

De verzoekster benadrukt voorts, en het blijkt uit de stukken van het administratief dossier, dat haar raadsman in het voormelde begeleidend schrijven van 16 januari 2023 het volgende had uiteengezet:

“Wat haar eigen inkomen betreft brengt verzoekster voor attest van de pensioendiensten voor alsmede van de Oekraïense belastingdienst. Het gaat voor 2020 om 24871,56 UAH en voor 2021 om een totaal van 28596 UAH oftewel 796 euro voor 11 maanden aan huidige wisselkoers wat neerkomt op 72,36 euro per maand en dit terwijl het gemiddelde maandloon in Oekraïne het tienvoudige is (Stuk 3, 4 en 8).

De regelmatige stortingen van 300 euro per maand terwijl ze bij haar schoonzus verbleef waren dan ook noodzakelijk en in principe voldoende om in haar eigen levensonderhoud te voorzien.

*Dat verzoekster verwijst naar volgende website om de leefkost in rekening te brengen:
https://www.numbeo.com/cost-of-living/country_result.jsp?country=Ukraine*

Dat volgens deze website de leefkost 343 euro bedraagt. De combinatie van verzoekster haar pensioen en de bedragen die haar dochter en schoonzoon overmaakten vulden haar pensioen dan perfect aan om tot een redelijk bedrag te komen. Dat een screenshot wordt toegevoegd (Stuk 5).

Dat de genoemde attest (Stuk 3 en 4) ook uitdrukkelijk vermeld dat haar dochter haar financiële sponsor is.

Dat verzoekster geconfronteerd wordt met een oorlog en dus beperkt is in haar mogelijkheden om één en ander te documenteren. Dat bovenstaande documentatie aantoont dat verzoekster nauwelijks over inkomen beschikt, geen onroerende goederen bezit en ook roerende goederen.

Dat er regelmatige bedragen werden overschreven die overeenkomen met de levensstandaard voor een alleenstaand persoon.”

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Op basis van de voorgelegde documenten werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene in het verleden effectief ten laste was van de referentiepersoon. Immers, uit de voorgelegde documenten (zie inkomenscertificaat n°2170 6281 0911 4102 dd. 10.12.2021) blijkt dat betrokkene een pensioen ontving. Er werden weliswaar maandelijkse stortingen van € 300 voorgelegd vanwege de referentiepersoon aan betrokkene, en dit voor de periode juli - december 2021. Echter, deze stortingen zijn eerder beperkt, en blijken - gelet op de algemene levensstandaard in Oekraïne - onvoldoende te zijn om te voorzien in haar basislevensonderhoud (woonlasten, nutsvoorzieningen, dagelijkse kosten, eventuele medische kosten,...). Er werd een attest N°1950/III/21-22-51-02-08 dd. 13.12.2021 Appendix 15 voorgelegd waaruit blijkt dat er voor de periode van 01.01.2021 tot 30.09.2021 geen informatie beschikbaar is over betrokkene haar persoonlijke inkomen in de registers op datum van 13.12.2021 en bijhorende verklaring op eer dd. 13.12.2021. De verklaring op eer wordt niet gestaafd door objectieve bewijsstukken: in het attest dd. 13.12.2021 staat enkel dat er geen informatie beschikbaar is, bovendien kan niet blijken dat betrokkene voor 01.01.2021 een vermogen zou hebben bij elkaar gespaard voor haar oude dag. Er wordt niet veel verduidelijkt rond het belasting- en pensioenstelsel in Oekraïne. Hoe dan ook kan er gelet op het pensioen en de voorgelegde stortingen die onvoldoende blijken te zijn om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn om in het levensonderhoud te voorzien, logischerwijze van uitgegaan worden dat betrokkene kon beschikken over overige bronnen van persoonlijke inkomsten.”

Deze motivering is kennelijk onredelijk in het licht van datgene wat de verzoekster in het kader van haar aanvraag heeft voorgelegd. De verzoekster had in het kader van haar aanvraag immers uiteengezet hoeveel haar pensioen bedroeg (volgens de verzoekster bedraagt haar pensioen 72,36 euro per maand), zij had een afdruk van de webpagina waarop de kosten voor het levensonderhoud in Oekraïne ('Cost of Living in Ukraine. Prices in Ukraine. Updated Jan 2023') worden vermeld voorgelegd, op basis van dit stuk meent de verzoekster dat men 343 euro per maand nodig heeft om in Oekraïne in zijn levensonderhoud te voorzien, dat haar pensioen hier ver onder ligt zodat zij wel degelijk aangewezen is op de geldstortingen van de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te voorzien. Gelet op de gedetailleerde informatie die de verzoekster bij haar aanvraag heeft voorgelegd, is het kennelijk onredelijk om in louter algemene termen te motiveren: *“Er werden weliswaar maandelijkse stortingen van € 300 voorgelegd vanwege de referentiepersoon aan betrokkene, en dit voor de periode juli - december 2021. Echter, deze stortingen zijn eerder beperkt, en blijken - gelet op de algemene levensstandaard in Oekraïne - onvoldoende te zijn om te voorzien in haar basislevensonderhoud (woonlasten, nutsvoorzieningen, dagelijkse kosten, eventuele medische kosten,...).”* De Raad wijst er hierbij tevens op dat de gemachtigde de voorliggende gegevens niet correct heeft beoordeeld waar hij stelt dat de geldstortingen in de periode juli tot december 2021 eerder beperkt zijn, waarbij echter geheel voorbij wordt gegaan aan de tevens

voorgelegde rekeninguittreksels waarin verschillende overschrijvingen aan de verzoekster in de periode september 2020 tot juni 2021 in fluo werden gemarkeerd.

De Raad benadrukt dat het hem, als annulatierechter, niet toekomt om de elementen die de gemachtigde verzuimd heeft om in rekening te nemen alsnog te gaan beoordelen in het licht van de door artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet opgelegde voorwaarden. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van deze van de bevoegde overheid.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet is derhalve aangetoond.

3.2.4. Hoger onder punt 2.1. werd reeds vastgesteld dat de verweerder nagelaten heeft om een nota met opmerkingen in te dienen. Ter terechtzitting bevestigt de attaché van de verweerder dat geen nota met opmerkingen werd ingediend en hij gedraagt zich voor het overige naar de wijsheid van de Raad. Zodoende wordt geen enkel verweermiddel naar voor gebracht.

3.3. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek naar eventuele overige middelonderdelen dringt zich niet verder op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 april 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE